

Arrest

nr. 206 922 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoeken heeft uiteengezet, namelijk de problemen die hij en zijn familie kende in Irak omwille van zijn werkzaamheden bij buitenlandse firma's.

Verzoekers eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 177 304 van 3 november 2016 omdat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en omdat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zijn tweede verzoek werd door de commissaris-generaal op 1 februari 2017 niet in overweging genomen. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd door de Raad in zijn arrest nr. 185 209 van 10 april 2017 verworpen. Zijn beroep werd immers onontvankelijk verklaard wegens laattijdigheid.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker documenten neer die hij reeds eerder had bijgebracht, maar nu in origineel. Het betreft: de overlijdensakte op naam van zijn broer M., een proces-verbaal betreffende een klacht die zijn moeder indiende bij de politie, een beschrijving van de plaats waar het lichaam van zijn broer werd gevonden, een politierapport betreffende de vondst van het lichaam van zijn broer, een stand van zaken na vondst van het lichaam, gericht aan de onderzoeksrechter, een brief gericht aan onderzoeksrechter met bevindingen autopsie, een proces-verbaal naar aanleiding van verklaringen afgelegd door zijn vader na het overlijden van M., een aanvraag gericht aan een onderzoeksrechter om gelegaliseerde kopieën te krijgen van gerechtelijk dossier.

Verzoeker legt voorts nog volgende stukken neer: medische attesten + CD-rom van radiologie, een medisch attest van zijn psychiater betreffende zijn psychische toestand, een USB-stick met beeldmateriaal betreffende een diefstal van benzine op de site van STX waar hij werkte, een attest van zijn werkgever in Irak, i.c. IMC, een schrijven van zijn advocaat, een proces-verbaal van de politie Brussel naar aanleiding van een aangifte betreffende diefstal van zijn portefeuille en een schrijven van verzoeker zelf waarin hij aangeeft dat er zich vertaalproblemen hebben voorgedaan tijdens zijn gehoor voor het CGVS, afgelegd op 23 maart 2016, in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan

dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. In de mate verzoeker hekelt dat verwezen wordt naar de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen ten tijde van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal merkt terecht op dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn verklaringen en bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niets wijzigt aan

en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de in het kader van hun vorig verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen omwille van zijn tewerkstelling bij buitenlandse firma's.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek aangebrachte nieuwe elementen, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kunnen weerleggen: "U werpt op dat er tijdens uw eerste gehoor op 23 maart 2016 problemen waren met de tolk, reden waarom er vervolgens tegenstrijdigheden konden worden vastgesteld. Deze beweerde tolkenproblemen werden reeds beoordeeld in het kader van uw eerste asielaanvraag. De Commissaris-generaal oordeelde reeds uitdrukkelijk dat de door u aangehaalde tolkenproblemen niet kunnen weerhouden worden. Hij kon hiertoe besluiten op grond van verschillende vaststellingen die allen duidelijk werden uiteengezet in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze beoordeling werd vervolgens integraal gevolgd en bevestigd door de RvV zodat deze motivering niet langer kan worden betwist. Wat betreft de stukken die u thans neerlegt en waarvan u meent dat u hiermee nu uw relaas en de problemen in Irak kan staven, moet worden opgemerkt dat zulks geenszins het geval is. De voorgelegde stukken, i.c. de overlijdensakte op naam van uw broer Mustafa, een proces-verbaal betreffende een klacht die uw moeder indiende bij de politie, een beschrijving van de plaats waar het lichaam van uw broer werd gevonden, een politierapport betreffende de vondst van het lichaam van uw broer, een stand van zaken na vondst van het lichaam, gericht aan de onderzoeksrechter, een brief gericht aan onderzoeksrechter met bevindingen autopsie, een proces-verbaal nav verklaringen afgelegd door uw vader na het overlijden van Mustafa, aanvraag gericht aan onderzoeksrechter om gelegaliseerde kopieën te krijgen van gerechtelijk dossier, werden reeds allen beoordeeld in het kader van uw voorgaande asielaanvragen én hierbij werd vastgesteld dat deze stukken niet van die aard zijn dat ze de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen weerleggen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissarisgeneraal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede asielaanvraag. Waar u nog opwerpt dat u thans de originelen voorlegt ipv kopieën, moet worden vastgesteld dat de voorgelegde stukken ook nu weer loutere kleurencans of -kopieën betreffen waaraan, gezien het makkelijk te manipuleren karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het feit dat op sommige van deze documenten wel een "originele" handtekening of stempel staat, wijzigt niets aan voorgaande, integendeel. Dit alles terzijde, zelfs al zou u van alle genoemde stukken de originelen hebben neergelegd, dan nog volstaat dit geenszins om de eerdere bevindingen te weerleggen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Kan ook hier bovendien nogmaals herhaald worden dat het geweten is dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden zodat hun bewijswaarde sowieso quasi nihil is. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de stempels op een groot deel van uw documenten een schrijffout bevatten waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer wordt ondermijnd. Op de stempels staat immers 'Al-Doura Police Statics' in plaats van 'Al-Doura Police Station'." De Raad stelt vast dat voorgaande vaststellingen pertinent zijn, draagkrachtig en steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het volharden dat de door hem bijgebrachte documenten wel degelijk originelen en gecertificeerde kopieën betreffen, zonder evenwel concrete tegenargumenten aan te halen die het tegendeel bewijzen.

Waar verzoeker in de bestreden beslissing verweten wordt geen overtuigend en tastbaar begin van bewijs te hebben voorgelegd van zijn werkzaamheden bij USAID en STX, wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift terecht op dat, in het kader van zijn eerste verzoek, zijn tewerkstelling bij STX niet betwist werd. Ofschoon de toen door hem bijgebrachte attesten aantonen dat verzoeker voor het bedrijf STX gewerkt heeft, gaat verzoeker voorbij aan de gedane vaststelling dat die attesten geen betrekking hebben op de incidenten die hij vanwege dit werk zou meegemaakt hebben. Zijn beweerde werkzaamheden bij USAID daarentegen werden niet aangenomen en ook in onderhavige procedure brengt verzoeker hiervan geen bewijs bij. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat hij heden een attest neerlegt waarin zijn tewerkstelling bij IMC blijkt, terwijl hij bij zijn vorige verzoeken nooit enige melding gemaakt heeft van het bedrijf IMC waarvoor hij zou gewerkt hebben.

5.3. Waar verzoeker er op wijst dat een eerlijke beoordeling alle elementen in overweging dient te nemen en herhaalt dat hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet gehoord werd en zijn beroep inzake zijn tweede verzoek onontvankelijk werd verklaard wegens laattijdigheid en hij dus ook niet de volledige procedure op een gedegen manier kon uitputten, wijst de Raad er vooreerst op dat blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek

wel degelijk uitvoerig gehoord werd bij het Commissariaat-generaal en hij aldaar de mogelijkheid gehad heeft om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten. De beweerde tolkproblemen werden toen ook reeds beoordeeld. In het kader van zowel zijn eerste volgend verzoek om internationale bescherming als zijn huidig tweede verzoek, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van verzoeker een verklaring afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen waaruit blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring meervoudige aanvraag). In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, werd hij wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om de door haar voorgelegde vluchtmotieven en nieuwe elementen toe te lichten. Dat verzoeker de beroepsprocedure in het kader van zijn eerst volgend verzoek om internationale bescherming niet op een gedegen manier kon uitputten omwille van laattijdigheid van zijn verzoekschrift, doet aan voorgaande geen afbreuk en is hij ook alleen maar te wijten aan de nalatigheid van zijn advocaat zelf.

In de mate verzoeker voorhoudt dat geen rekening gehouden werd met zijn psychische kwetsbaarheid, kan hij niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van zijn verzoek.

5.4. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van zijn werkzaamheden en hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend. Verzoeker vestigt in het verzoekschrift evenwel de aandacht op zijn soennitische origine. Waar op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') aangenomen kan worden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Mede gelet op de in het kader van zijn vorige verzoeken vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen en de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker zijn geloofwaardigheid niet weet te herstellen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn religie verbonden problemen aan. Verzoeker toont dan ook geenszins in concreto aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zouden lopen. Ook het louter verwijzen naar zijn psychische en fysische toestand – verzoeker heeft blijkens de door hem neergelegde attesten problemen met zijn rug en zijn hand en vertoont tekenen van depressie en PTSS –, vermag dit niet aan te tonen. Er kan dan ook worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 mei 2018, voert verzoekende partij aan dat er tijdens het gehoor naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag zeer veel verwarring is geweest. Verzoekende partij licht toe dat zij in volle asielcrisis werd gehoord en dat vlak na de bomaanslag op Zaventem en dit gehoor niet in goede omstandigheden is verlopen. Verzoekende partij wijst er op dat zij soenniet is en afgestudeerd is in de fysica en een goede carrière tegemoet ging. Zij werkte voor USAID, met name voor een onderaannemer van USAID IMC, en voor een Koreaans bedrijf en alle problemen die zij heeft gekend vinden hun oorsprong in deze tewerkstelling. Verzoekende partij meent dat zij thans moet gehoord worden van A tot Z, aangezien haar broer omwille van haar tewerkstelling voor buitenlanders om het leven is gebracht. Voorts wijst verzoekende partij er nogmaals op dat zij nieuwe en originele stukken heeft ingediend van nieuwe elementen zodat zij wel degelijk diende gehoord te worden en haar nieuwe elementen zorgvuldig moesten onderzocht worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op en concrete en valabele argumenten bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 15 mei 2018 opgenomen grond.

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 177 304 van 3 november 2016 werd vastgesteld dat aan het door haar aangehaalde vluchtrelaas, met name de problemen die zij en haar familie in Irak zouden hebben gekend omwille van haar werkzaamheden voor buitenlandse firma's, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. Het louter herhalen van, volharden in en voortbouwen op eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen is, zo merkte ook de commissaris-generaal terecht op in de bestreden beslissing, geenszins van aard de geloofwaardigheid hiervan te herstellen.

Verzoekende partij verwijst zeer algemeen naar de nieuwe en originele documenten die zij in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd, doch ze gaat niet in het minst in op, minstens brengt zij geen concrete argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de grond in de beschikking waar in dit verband het volgend wordt vastgesteld:

“Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek aangebrachte nieuwe elementen, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kunnen weerleggen: “(...) Wat betreft de stukken die u thans neerlegt en waarvan u meent dat u hiermee nu uw relaas en de problemen in Irak kan staven, moet worden opgemerkt dat zulks geenszins het geval is. De voorgelegde stukken, i.c. de overlijdensakte op naam van uw broer Mustafa, een proces-verbaal betreffende een klacht die uw moeder indiende bij de politie, een beschrijving van de plaats waar het lichaam van uw broer werd gevonden, een politierapport betreffende de vondst van het lichaam van uw broer, een stand van zaken na vondst van het lichaam, gericht aan de onderzoeksrechter, een brief gericht aan onderzoeksrechter met bevindingen autopsie, een proces-verbaal nav verklaringen afgelegd door uw vader na het overlijden van Mustafa, aanvraag gericht aan onderzoeksrechter om gelegaliseerde kopieën te krijgen van gerechtelijk dossier, werden reeds allen beoordeeld in het kader van uw voorgaande asielaanvragen én hierbij werd vastgesteld dat deze stukken niet van die aard zijn dat ze de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen weerleggen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissarisgeneraal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede asielaanvraag.

Waar u nog opwerpt dat u thans de originelen voorlegt ipv kopiën, moet worden vastgesteld dat de voorgelegde stukken ook nu weer loutere kleurencans of -kopieën betreffen waaraan, gezien het makkelijk te manipuleren karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het feit dat op sommige van deze documenten wel een "originele" handtekening of stempel staat, wijzigt niets aan voorgaande, integendeel. Dit alles terzijde, zelfs al zou u van alle genoemde stukken de originelen hebben neergelegd, dan nog volstaat dit geenszins om de eerdere bevindingen te weerleggen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Kan ook hier bovendien nogmaals herhaald worden dat het geweten is dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden zodat hun bewijswaarde sowieso quasi nihil is. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de stempels op een groot deel van uw documenten een schrijffout bevatten waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer wordt ondermijnd. Op de stempels staat immers 'Al-Doura Police Statics' in plaats van 'Al-Doura Police Station'.”

De Raad stelt vast dat voorgaande vaststellingen pertinent zijn, draagkrachtig en steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het volharden dat de door hem bijgebrachte documenten wel degelijk originelen en gecertificeerde kopieën betreffen, zonder evenwel concrete tegenargumenten aan te halen die het tegendeel bewijzen.”

Betreffende het betoog van verzoekende partij dat zij uitgebreid, van A tot Z, moest gehoord worden over alle (nieuwe) elementen en deze zorgvuldig dienden onderzocht te worden, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld:

“Waar verzoeker er op wijst dat een eerlijke beoordeling alle elementen in overweging dient te nemen en herhaalt dat hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet gehoord werd en zijn beroep inzake zijn tweede verzoek onontvankelijk werd verklaard wegens laattijdigheid en hij dus ook niet de volledige procedure op een gedegen manier kon uitputten, wijst de Raad er vooreerst op dat blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek wel degelijk uitvoerig gehoord werd bij het Commissariaat-generaal en hij aldaar de mogelijkheid gehad heeft om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten. De beweerde tolkproblemen werden toen ook reeds beoordeeld. In het kader van zowel zijn eerste volgend verzoek om internationale bescherming als zijn huidig tweede verzoek, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van verzoeker een verklaring afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen waaruit blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring meervoudige aanvraag). In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, werd hij wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om de door haar voorgelegde vluchtmotieven en nieuwe elementen toe te lichten. Dat verzoeker de beroepsprocedure in het kader van zijn eerst volgend verzoek om internationale bescherming niet op een gedegen manier kon uitputten omwille van laattijdigheid van zijn verzoekschrift, doet aan voorgaande geen afbreuk en is hij ook alleen maar te wijten aan de nalatigheid van zijn advocaat zelf.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Er werd wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door haar in het kader van huidig verzoek om internationale

bescherming aangebrachte nieuwe elementen. Verzoekende partij werpt echter geen ander licht op hetgeen omtrent die elementen *in concreto* en op pertinente wijze werd vastgesteld.

In zoverre verzoekende partij zich voorts nog kritisch uitlaat over haar gehoor naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming, dat volgens haar niet in goede omstandigheden verliep aangezien er veel verwarring was en zij toen in volle asielcrisis werd gehoord en dit vlak na de bomaanslag op Zaventem, is haar kritiek niet ontvankelijk. De Raad wijst erop dat het de verantwoordelijkheid is van verzoekende partij om haar opmerkingen met betrekking tot haar verhoor tijdig en duidelijk te signaleren, hetgeen zij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming overigens deed door zowel tijdens als per brief na het gehoor op het Commissariaat-generaal opmerkingen met betrekking tot de tolk te formuleren, welke evenwel niet werden weerhouden. Ook bij haar beroep bij de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming maakte verzoekende partij opmerkingen over haar verhoor op het Commissariaat-generaal, welke door de Raad evenwel niet werden bijgetreden.

Dat verzoekende partij toen bij haar eerste verzoek om internationale bescherming naliel om de omstandigheden van het verhoor op het Commissariaat-generaal aan te kaarten, met name dat er veel verwarring is geweest en dit gehoor niet in goede omstandigheden is verlopen, maar zij dit thans pas (bij haar vraag tot horen) bij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming doet, is louter aan haar eigen dralen/nalaten te wijten en kan alleen maar haar zelf worden verweten. Haar kritiek dienaangaande is, aangezien ze er nu pas jaren later mee afkomt, dan ook laattijdig en geenszins ernstig. Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij dat verder niet toelicht en bij een blote bewering blijft.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 15 mei 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS